

Het derde flair fund goede doel! !

"Mijn wereld is klein, maar ik wil zoveel mogelijk uit het leven halen"

Flair- lezeres Veroni Steentjes (31) leeft vanuit haar bed. Liggend. Ze heeft posttraumatische dystrofie en kan daardoor niets meer met haar armen en benen. In 2001 heeft ze Intermobiel opgericht, een stichting voor jonge mensen die bedlegerig of minder mobiel zijn en met elkaar in contact willen komen. Veroni ontvangt deze maand € 1000,- uit het Flair Fund.

"Niet meer kunnen lopen, zitten of staan is natuurlijk een behoorlijke beperking voor een jonge vrouw van 31. Mijn wereld is een stuk kleiner geworden en ik ben afhankelijk van een veel aanpassingen. Toch weiger ik bij de pakken neer te gaan zitten; ik wil juist zoveel mogelijk uit het leven halen. Contact met lotgenoten is voor mij erg belangrijk. Ik ben door mijn ziekte veel vrienden kwijtgeraakt. Als je de deur niet meer uitkomt, wordt je sociale leven erg beperkt. Mede daarom heb ik Intermobiel opgericht. Zo kunnen jonge mensen die net zo geïsoleerd zijn als ik met elkaar in contact komen. We kunnen ervaringen uitwisselen waar iedereen iets aan kan hebben. Door Intermobiel heb ik een zinvolle betekenis aan mijn leven kunnen geven. Vanuit mijn bed coördineer ik de vrijwilligers van de stichting, ben ik ben ik mede verantwoordelijk voor de financiën en hou ik de website draaiende met een aantal vrijwilligers.

Met bed en al colleges volgen

Op mijn twaalfde ben ik over een muurtje gevallen toen ik aan het belletje trekken was. Mijn schouder kwam op een tegelpunt terecht. Op zich was het een klein ongelukje en ik had nooit kunnen denken dat die val zulke gevolgen zou hebben. Ik had wel meteen veel last van mijn schouder, maar de artsen konden niks vinden. Intussen werd de pijn alleen maar erger en trok door naar mijn hele arm. Nog steeds wist niemand wat er mis was. Op een gegeven moment dachten de doktoren dat er een zenuw bekneld zat en werd ik geopereerd. Na die operatie werden mijn klachten alleen maar erger; de pijn trok door naar mijn andere arm en mijn benen. Binnen zes weken kon ik niet meer lopen. Uiteindelijk is na een strijd van achtenhalf jaar vastgesteld dat ik posttraumatische dystrofie heb. Door de val en de operatie kreeg ik abnormale ontstekingsreacties in mijn lichaam, waardoor ik nu mijn ledematen niet meer kan gebruiken en aan mijn bed gebonden ben. Binnen een paar jaar veranderde mijn hele toekomstbeeld en moest ik mijn leven grotendeels een andere invulling geven. Mijn leeftijdsgenoten gingen bijvoorbeeld studeren. Ik lag in bed. Toch heeft me dat niet belemmerd om ook een studie, culturele antropologie, te volgen. Met bed en al volgde ik colleges. Lichamelijk kan ik weinig, maar mijn geest is gezond en die wil ik blijven ontwikkelen.

Ik ben positief ingesteld en heb de wil om te leven. Voor veel dingen heb ik moeten vechten. Zo werd me verteld dat een ligrolstoel niets voor mij is, terwijl ik daardoor juist één keer per maand naar buiten kan. Dat is misschien niet veel en naar buiten gaan, is ook niet alleen maar fijn, want door elke hobbel in de weg heb ik pijn. Maar dit soort kleine dingen maken het leven wél de moeite waard. "

Positieve insteek

Het belangrijkste uitgangspunt van de stichting is onze positieve insteek. De meeste vrijwilligers zijn mensen uit onze 'eigen' doelgroep. Door voor Intermobiel te werken, kunnen ze een fijne invulling aan hun leven te geven. We nemen hen niet onder onze hoede, het is juist de bedoeling dat iedereen zélf actief bezig is naar het zoeken van oplossingen om zo prettig mogelijk te kunnen leven. We streven er naar mensen minder afhankelijk te maken. Daarnaast willen we meer openheid creëren door bekendheid te geven aan jonge mensen met een handicap die daardoor minder mobiel zijn. Zo word ik in het openbaar nooit zelf aangesproken, er wordt altijd gepraat tegen degene met wie ik op pad ben. Het onbekende, in dit geval mijn handicap, is voor mensen vaak toch een beetje eng. Gelukkig worden steeds meer plekken toegankelijk voor mensen in een ligrolstoel. Ik ben een tijdje terug in het Gelredome naar een concert van Marco Borsato geweest. Het was een ramp om aan kaartjes te komen als je, zoals ik, bedlegerig bent. Dat probleem heeft Intermobiel bij de verkooppunten aangekaart. En met succes. Iets waar we erg blij meer zijn, want dit soort uitjes geven je weer het gevoel dat je leeft en zorgen ervoor dat je de kracht hebt om door te gaan."

Wat doet stichting Intermobiel?

Intermobiel is een non profit instelling die zich inzet voor jonge mensen tussen de 18 en 35 jaar die door een lichamelijke ziekte minder mobiel zijn. De stichting richt zich vooral op de dingen die mensen nog wel kunnen in plaats van te kijken naar wat er niet meer kan. Intermobiel wordt gerund door vrijwilligers en is afhankelijk van donaties en sponsors. De stichting heeft al veel dingen bereikt. Zo maakt Intermobiel taboeonderwerpen als seks met een handicap en opvoeden met een handicap bespreekbaar. En door het uitwisselen van kennis en ervaring kunnen lotgenoten hun leven meer kwaliteit geven. Daarnaast doet Intermobiel veel aan voorlichting op scholen, zodat de beeldvorming van jongeren met een handicap verbetert en aan het verbeteren van de toegankelijkheid op openbare plaatsen voor mensen die aan bed gebonden zijn. Oprichtster Veroni: Met de € 1000,- van Flair kunnen we veel doen. Bijvoorbeeld jonge mensen die (deels) aan huis zijn gebonden voorzien van kleine computeraanpassingen zoals een muispen of speciale software. Zodat het voor hen mogelijk wordt met lotgenoten in contact te komen. Verder willen we een begin maken met het realiseren van een betaalbare vakantiewoning die helemaal is aangepast voor zwaar gehandicapte jongeren." Wil je meer weten over de Stichting Intermobiel? Kijk op www.intermobiel.com

‘Op deze foto sta ik met mijn vriend Emile, directeur van Intermobiel, en onze hond Amor. Amor helpt me zo zelfstandig mogelijk te wonen. Hij haalt bijvoorbeeld de post voor me uit de brievenbus of pakt dingen op die ik heb laten vallen. Emile en ik noemen hem gekscherend onze baby van 10 kilo!’

‘Miranda (27) en René (36) hadden allebei de wens om een keer in een raceauto te zitten. Christijan Albers, een van Nederlands bekendste autocoueurs én ambassadeur van onze stichting, regelde een rit op het circuit van Zandvoort.’

‘Jo-Ann (30, op de voorgrond) en ik genieten van een concert van Marco Borsato’

